

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/65/2023
Identifikačné číslo spisu:	3120010264
Dátum vydania rozhodnutia:	10.01.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:3120010264.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbělského, PhD. a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 10. januára 2024 v Bratislave v trestnej veci obvineného I. X. pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/121/2021, z 1. februára 2022 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného I. X. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 8Tk/1/2020, zo 6. októbra 2021 bol obvinený I. X. v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/121/2021 z 1. februára 2022 a rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 8Tk/1/2020, z 12. júna 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/79/2020, zo 17. septembra 2020, pri nezmenenom výroku o vine, výroku o uloženom ochrannom protialkoholickom liečení ústavnou formou a výroku o škode, uznaný za vinného v bode 1/ zo spáchania zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a v bode 2/ z pokračovacieho trestného činu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, z časti dokonaný a z časti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, ktorých sa dopustil na skutkovom základe podrobne rozvedenom vo výrokovej časti prvého citovaného rozsudku.

Za to bol obvinenému uložený podľa § 145 ods. 2, § 47 ods. 1 písm. a), písm. b), § 41 ods. 2, § 38 ods. 2, § 37 písm. h), § 36 písm. n) Trestného zákona trest odňatia slobody na doživotie; pričom na výkon trestu tohto trestu bol podľa § 48 ods. 3 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obvinenému uložil aj trest prepadnutia vecí podrobne uvedených vo výroku o prepadnutí vecí.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací rozhodujúci na podklade odvolaní obvineného a jeho rodičov, rozhodol rozsudkom, sp. zn. 2To/121/2021, z 1. februára 2022 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d),

ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu. Na podklade § 322 ods. 3 Trestného poriadku bol obvinenému, pri nezmenených výrokoch o vine, treste prepadnutia veci, ochranných opatreniach, obmedzení počas plynutia ochranného dohľadu a výrokoch o škode v rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 8Tk/1/2020, z 12. júna 2020, ktorým bol uznaný za vinného v bode 1/ z trestného činu zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, v bode 2/ z pokračovacieho trestného činu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, sčasti dokonaného a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, za skutkového stavu tam uvedeného, uložený podľa § 145 ods. 2, § 41 ods. 2, § 38 ods. 2, § 37 písm. h), § 36 písm. n) Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov, pričom podľa § 48 ods. 3 písm. a) Trestného zákona bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia. Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku boli zároveň odvolania oboch rodičov obvineného zamietnuté, pretože boli podané oneskorene.

Obvinený I. X. podal proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/121/2021, z 1. februára 2022 dovolanie, a to s poukazom na dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom).

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom obvinený v podstate namietal:

- súdy neakceptovali návrh obvineného na doplnenie dokazovania v zmysle ním predložených znaleckých posudkov z odvetvia psychiatrie, kde navrhoval skúmať, či nekonal v stave patologickej ebriety;
- podľa názoru obvineného pri tak výnimočnom treste, ktorý mu bol ukladaný, je potrebné vychádzať z nespochybniteľného psychiatrického znaleckého posudku, za taký znalecký posudok MUDr. Andrey Heretikovej Marsalovej nepovažoval;
- poukázal na ním predložené odborné stanovisko Centra duševného zdravia č. 89/2021 a tiež znalecký úkon č. 08/2022 znalca z Forenza, s. r. o.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor v podstate tak, že:

„Skutočnosti namietané obhajcom odsúdeného, ako aj samotným odsúdeným I. X., označené ako dovolacie dôvody, už boli predmetom nimi podaných odvolaní, konkrétne odvolania z 26. mája 2021 a tiež zo 4. novembra 2021 a 10. januára 2022 odôvodnené obhajcom odsúdeného Mgr. Vlasákom v mene odsúdeného, ďalej odvolania písomne odôvodneného odsúdeným I. X. zo 14. novembra 2021 a tieto boli z uvedeného dôvodu taktiež predmetom rozhodovania súdu druhého stupňa, pričom Krajský súd v Trenčíne sa s uvedenými okolnosťami opakovane podrobne zaoberal a vysporiadal, pričom s odôvodneniami odvolacieho súdu sa v plnom rozsahu stotožňujem.

Odvolací súd vo svojom rozhodnutí, sp. zn. 2To/51/2021, z 24. júna 2021 uvádza, že otázka pričetnosti obžalovaného v inkriminovanom čase už bola relevantne zodpovedaná, čo preukazuje právoplatné uznanie viny obžalovaného zo spáchania trestnej činnosti na skutkovom základe tak, ako to vyplýva z právoplatnej časti rozsudku Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 8Tk/1/2020, z 12. júna 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne pod sp. zn. 2To/79/2020, zo 17. septembra 2020. Ak prvostupňový okresný súd odmietol doplniť dokazovanie v zmysle návrhu obžalovaného o nový znalecký posudok z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie krajský súd uvádza, že primárnym dôvodom na takýto správny a zákonný procesný postup je práve právoplatný výrok o vine a právnom posúdení žalovaných skutkov v zmysle naplnenia všetkých potrebných zákonných

formálnych znakov predmetných trestných činov. V citovanom rozhodnutí odvolací Krajský súd v Trenčíne uložil prvostupňovému súdu predvolať zástupcu (MUDr. Andrea Heretiková Marsalová) znaleckej organizácie z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie a osobne ju vypočuť a rovnako uložiť vysporiadať sa s predloženým odborným vyjadrením znaleckej organizácie Centrum duševného zdravia, s. r. o., Bánovce nad Bebravou, ktoré predložil obžalovaný (odborné stanovisko č. 89/2021), na ktoré poukazuje odsúdený v podanom dovolaní a až po takomto doplnení dokazovania rozhodnúť v súlade so stavom veci a so zákonom o uložení trestu odňatia slobody obžalovanému a spôsobu jeho výkonu.

Okresný súd Trenčín v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu na hlavnom pojednávaní konanom 16. septembra 2021 oboznámil ako listinný dôkaz odborné stanovisko znaleckej organizácie Centrum duševného zdravia, s. r. o., č. 89/2021, k záverom na ktoré poukazuje odsúdený v podanom dovolaní, na nasledujúcom hlavnom pojednávaní vykonal súd výsluch znalkyne MUDr. Heretikovej - Marsalovej, ktorá vypracovala znalecký posudok z odvetvia psychiatrie na obžalovaného I. X. č. XX/XXXX. Znalkyňa sa na hlavnom pojednávaní konanom 6. októbra 2021 podrobne vyjadrila k jednotlivým bodom 1 až 5 odborného stanoviska predloženého obhajobou (viď strana 7 až 8 rozsudku OS Trenčín, sp. zn. 8Tk/1/2020 - 1799, zo 6. októbra 2021).

Vo svojom konečnom rozhodnutí, Krajský súd v Trenčíne na strane 10 rozsudku, sp. zn. 2To/51/2021, z 1. februára 2022 uvádza, že pokiaľ sa odsúdený domáhal doplnenia dokazovania (výsluch zástupcu znaleckej organizácie FORENZA, s. r. o., MUDr. Ivana Dóciho, PhD.), krajský súd takéto doplnenie dokazovania musel odmietnuť na verejnom zasadnutí, pretože dokazovanie v tomto smere nesmerovalo vo vzťahu k preskúmvaniu napadnutých výrokov o uloženom treste odňatia slobody na doživotie a určenom spôsobe jeho výkonu v rozsudku okresného súdu. Krajský súd zdôraznil, ako na to už poukázal aj vo svojom uznesení pod sp. zn. 2To/51/2021, z 24. júna 2021, že ak by existovali relevantné pochybnosti o príčetnosti obžalovaného, nebolo by možné ani prijať predmetné vyhlásenie obžalovaného o vine, pretože by to tvorilo zásadnú prekážku pre takéto rozhodnutie okresného súdu v posudzovanej trestnej veci. Do konania pribatá v súlade s Trestným poriadkom znalkyňa MUDr. Heretiková - Marsalová sa nielen písomne vo svojom posudku, ale aj svojím výsluchom na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom v rámci nevyhnutného doplnenia dokazovania zrozumiteľne, bez relevantných pochybností a presvedčivo, s otázkou príčetnosti obžalovaného v inkriminovanom čase, kedy obžalovaný spáchal oba žalované skutky, vysporiadala. Z vyššie uvedených dôvodov nie sú v danej veci naplnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písmeno g) Trestného poriadku v prospech odsúdeného I. X., preto navrhujem, aby dovolací súd podľa § 382 písmeno c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol dovolanie odsúdeného I. X., podané prostredníctvom obhajcu Mgr. Karola Vlasáka, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dovolanie obvineného je treba odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých

najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku. Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Z predloženého spisu je zrejmé, že s dovolacími námietkami obvineného sa vo svojich rozhodnutiach vysporiadali už Okresný súd Trenčín, sp. zn. 8Tk/1/2020, zo 6. októbra 2021 i Krajský súd v Trenčíne, sp. zn. 2To/121/2021, z 1. februára 2022, pretože dovolacie námietky sú totožné s námietkami obhajobnými i odvolacími.

Je potrebné poznamenať, že obvinený I. X. na hlavnom pojednávaní konanom 5. júna 2020 urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, že nepopiera spáchanie skutkov uvedených v obžalobe. Súd podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obvineného o uznaní viny zo spáchania žalovaných skutkov, keď ich právne posúdil zhodne tak, ako boli posúdené v prednesenej obžalobe na hlavnom pojednávaní, teda ako zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a pokračovací trestný čin obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, z časti dokonaný a z časti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Súd prvého stupňa potom na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie k výroku o treste, ochrannému opatreniu a náhrade škody.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní

vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu v. Rumunsko - rozsudok ESĽP z 2. februára 2010, Emen v. Turecko - rozsudok ESĽP z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko - rozsudok ESĽP z 23. apríla 1997, Visser v. Holandsko - rozsudok ESĽP zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo - rozsudok ESĽP z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom, nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutého dôkazu súdom (o odmietnutí vykonania, ktorého bolo rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a rozhodnutie o tom bolo riadne odôvodnené minimálne v rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku) zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku.

Vyslovený záver v plnom rozsahu zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky o nemožnosti preskúmania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom z podnetu dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ tak neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku, konkrétne uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal.

Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného. Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležite zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený v podstate namietol neúplné dokazovanie vo vzťahu k výroku o vine, pretože súd „nepribral znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria za účelom, či v čase spáchania skutku bol pod vplyvom patologickej ebriety“, čím spochybnil vyriešenia otázky či v čase činu bol, alebo nebol príčetný, ktorá otázka celkom jednoznačne súvisí s výrokom o vine.

Najvyšší súd poukazuje na znenie § 257 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého Ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe, alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Celá dovolacia argumentácia obvineného sa týka - výlučne otázky či bol, alebo nebol v čase činu príčetný, a tak sa týka - výlučne len výroku o vine. Tento výrok je však právoplatný v dôsledku toho, že súd prijal vyhlásenie obvineného o priznaní viny.

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že obvinený môže po rozhodnutí súdu podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku podať dovolanie len proti výroku o treste, v žiadnom prípade však nie proti výroku o vine. Proti výroku o vine môže podať dovolanie len minister spravodlivosti (viď vyššie) a aj to len podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

S ohľadom na uvedené by mohol najvyšší súd, bez ďalšieho, dovolanie obvineného jednoducho odmietnuť ako dovolanie podané neoprávnenou osobou - primerane R 12/2017. Aj napriek tomu sa však

najvyšší súd oboznámil s rozsudkami súdov nižších stupňov a dospel k záveru, že okresný i krajský súd venovali dostatočnú a náležitú pozornosť otázke príčetnosti obvineného v čase činu, pričom boli zohľadnené aj názory „znalcov obvineného", ku ktorým sa znalkyňa MUDr. Marsalová zrozumiteľne vyjadrila (str. 7 - 8 rozsudku OS) tak, že boli vylúčené úvahy o nepríčetnosti obvineného v čase činu.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a preto dovoláciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako zjavne nedôvodnú a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.